

lovlige virksomhed. Det må i denne forbindelse antages, at selv en mindre deltagelse af politirepræsentanter i politiklagenævnene vil medføre, at de standsmæssigt begrundede synspunkter får en for stor vægt i bedømmelsen. Politiets repræsentanter vil med deres særlige viden og status nemt kunne dominere politiklagenævnene. Eftersom politiets standsmæssige synspunkter i de tilfælde, hvor disse måtte være relevante, kan gøres gældende allerede i undersøgelsesfasen (over for politiombudsmanden), kan det ikke antages, at politiets medvirken i klagenævnet er nødvendig.

5.2.2. Nævnenes kompetence

Politiklagenævnenes kompetence foreslås fastsat på følgende måde:

- 1) Bagatelagte klager kan af det samlede nævn forhåndsafvises eller nævnet kan give den pågældende borger en skriftlig beklagelse.
- 2) For sager, der er undersøgt af politiombudsmanden, kan nævnet beslutte
  - a) at slutte sagen,
  - b) at give en beklagelse,
  - c) at rejse straffesag eller disciplinærsag.

I relation til den sidstnævnte kompetence skal anføres, at det i det gældende straffeprocessuelle system er et anerkendt princip, at befolkningen i videst muligt omfang skal have lejlighed til som nævninge eller domsmænd at deltage i den dømmende funktion. Det er en naturlig udvidelse af dette princip, at befolkningen også får indflydelse på det mindre spørgsmål, om en sag skal rejses.

5.2.3. Offentlighed

For at sikre den størst mulige offentlige kontrol med politiklagenævnets arbejde bør

klagenævnets møder være offentlige. Det er en selvfølge, at også politiet kan overvære nævnets møder. Af hensyn til de implicerede parter foreslås dog, at nævnet på begæring skal udstede navneforbud og ligeledes på begæring kan bestemme referatforbud.

5.2.4. Straffesag/disciplinærundersøgelse

I de tilfælde, hvor politiklagenævnet bestemmer, at der skal rejses straffesag eller indledes disciplinærundersøgelse, behandles de pågældende sager af politiombudsmanden, der således fungerer som anklager. For så vidt angår straffesager nødvendiggør denne ordning en ændring af retsplejelovens § 720. Mens det er i overensstemmelse med retsplejelovens § 719, stk. 1, jfr. § 722, stk. 1, nr. 2, at politiklagenævnet som særlig forvaltningsmyndighed beslutter, at der skal rejses tiltale, nødvendiggør politiombudsmandens varetagelse af anklagefunktionen, at § 720 udvides samtidig med, at der i kap. 65 i retsplejeloven indsættes en særlig bestemmelse herom. Andre ændringer af retsplejeloven er derimod ikke af denne grund nødvendige. For så vidt angår disciplinærfølgning må denne finde sted i overensstemmelse med reglerne i tjenestemandsløven (L 291 af 18. juni 1979). Politiombudsmanden fungerer således som forhørsleder, jfr. § 20, stk. 2, og har den i § 21, stk. 3 og stk. 6, angivne kompetence. Sidstnævnte bestemmelse bør dog ændres således, at politiombudsmanden under alle omstændigheder skal fremkomme med en indstilling til den besluttende forvaltningsmyndighed. Det må endvidere fastsættes, at sagen kun kan sluttes uden gennemførelse af et egentligt tjenstligt forhør, jfr. § 24, såfremt politiombudsmanden kan acceptere denne afslutning af sagen.